νὰς μᾶς γνωστοποιήσητε τὸν ὑπὸ τὸν Εὐθύκριτον κρυπτόμενον Σκολιόκριτον διατριβογράφον, ἵνα τὸν καταγγείλω.

Χάριν τοῦ κοινοῦ ἀπαντῶ τινα, ἀφίνων τὰ λοιπὰ εἰς τὸν ἀξιότιμον λοχαγὸν κ. Σαμαρίπαν, ὡς ἁρμοδιώτερον νὰ ἀπαντήσῃ, μεθ' οὗ ὅμως βεβαίως διετέλεσα καὶ διατελῶ ἐν πλήρει καὶ εἰλικρινεῖ συνεργασίᾳ.

Α΄) Ἀξιωματικοὶ ἐπανακάμπτοντες ἐκ Λιβανατῶν οὐδέποτε ἐκρατήθησαν ὑπὸ φυγοδίκων, ἐννοεῖ βεβαίως τὸν ἀνώτερον ἀξιωματικὸν κ. Α. Χατζῆ Πέτρου, μεθ' οὗ ἐπανακάμπτοντος ἐκ Λιβανατῶν μετ' ἄλλων κυρίων ἠστεϊζόμην· λίαν ἀδέξιοι οἱ ὠτακουσταὶ τοῦ σκολιοῦ Εὐθυκρίτου καὶ στρεβλοὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὸ ἦθος.

Β΄) Πρὸ ἐτῶν νύκτωρ συνελήφθη ὑπὸ τῆς περιπόλου ὁ φαρμακοποιὸς Στυλούδης, ἀπαχθεὶς δὲ εἰς τὸν στρατῶνα ἦλθεν εἰς λόγους μέ τινα ἐνωμοτάρχην, ὅστις ἐρράπισε τὸν Στυλούδην, ἀλλ' ὁ ἐνωμοτάρχης ἐτιμωρήθη.

Γ΄) Ἐθεάθησαν, λέγει, ἐν αὐτῇ τῇ Ἀταλάντῃ πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας οἱ φυγόδικοι οἱ αἰχμαλωτίσαντες τὸν Κουλοχέρην, βεβαίως δὲν εἴδομεν τοὺς τοιούτους, ἐὰν τοὺς ἐβλέπομεν, θὰ ἐξετελοῦμεν τὸ καθῆκόν μας, ἀπορῶ ὅμως πῶς ὁ Εὐθύκριτος καὶ οἱ φίλοι του δὲν εἰδοποίησαν τὰς ἀρχάς. Ἡ ἀνάκρισις δέον νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ἔργου της ἐπιλαμβανομένη τῆς ἄκρας τοῦ μίτου ἀπὸ τοῦ εὐφυοῦς Εὐθυκρίτου, ἵνα εὑρεθῇ ἡ ἄλλη ἄκρα. Μὴ ἀπορῆτε, κ. Συντάκτα, διὰ τὰς δυσχερείας, ἃς ἀπαντοῦν αἱ ἀρχαὶ εἰς τὴν φρούρησιν τῆς δημοσίου ἀσφαλείας, ἀφοῦ δὲν ἔχουν νὰ παλαίσωσι μὲ φυγοδίκους ἐσθ' ὅτε καὶ μὲ λῃστάς, ἀλλὰ καὶ μὲ Εὐθυκρίτους, δηλαδὴ τοὺς φίλους τῶν φυγοδίκων καὶ τῶν λῃστῶν.

Δ΄) Οὔτε μαθητὰς οὔτε φοιτητὰς ἔδειραν· ἐὰν ἔπραττον τοιοῦτόν τι, δὲν θὰ τὸ ἠρνούμην, οὔτε εἰς τὸ χωρίον Ζέλι οὔτε ἀλλαχοῦ. Μήπως ὁ φίλος μας Εὐθύ[illegible] ἀδελφὸν τοῦ φοβεροῦ κακούργου φυγοδίκου Καλομοίρη, παρ' ὧν ἐμάθομεν ποῦ διητᾶτο, πόθεν ἐτροφοδοτεῖτο καὶ ποῦ τέλος διαμένει ὁ φυγόδικος οὗτος; Ταῦτα δὲ διενηργήσαμεν ἐν τῷ χωρίῳ Κολάκῃ μετὰ τοῦ ἀξιοτίμου λοχαγοῦ κ. Σαμαρίπα. Ὡς βλέπετε, κ. Συντάκτα, διεστραμμένα καὶ ἐσφαλμένα μεταβιβάζονται εἰς τὸν Εὐθύκριτον τὰ πληροφορήματα. Ἀλλὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διαφαίνονται τὰ σημεῖα τῆς συμπαθείας καὶ τῆς συνοχῆς τοῦ Εὐθυκρίτου καὶ τῶν φίλων του πρὸς τοὺς φυγοδίκους καὶ τοὺς παρανόμους ἐν γένει.

Ε΄) Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς γνωματεύσεις τοῦ κ. Νομάρχου Φθιωτιδοφωκίδος περὶ ἐμοῦ καὶ τὰς κρίσεις του, παραπέμπω τὸν Εὐθύκριτον καὶ πάντα βουλόμενον νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἴδιον κ. Νομάρχην καὶ τὸν κ. Ἔπαρχον Λοκρίδος, διότι εἰς ἐμὲ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συζητήσω τὰ ἐπίσημα τῆς ὑπηρεσίας μετὰ τοῦ Εὐθυκρίτου καὶ τῶν ὁμοίων του.

ΣΤ΄) Νὰ μοὶ καταδείξουν ἕνα πρὸς ἕνα τίνας ἐπιστράτους δὲν κατεδίωξα ὠφελείας ἕνεκεν, τοὺς κρυπτομένους βεβαίως εἰς τὰ ὄρη καὶ διαιτωμένους μετὰ τῶν φυγοδίκων ἐπιστράτους δὲν ἠδυνήθην νὰ συλλάβω ὅλους, διότι κρύπτονται καὶ προστατεύονται ὑπὸ τῶν Εὐθυκρίτων τραπέντες τὸν βίον φυγοδίκου ἢ τοῦ λῃστοῦ, τοιοῦτοι δὲ ὑπελείφθησαν τρεῖς! Ἀπὸ αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς τρεῖς ὠφελήθην ἀμνούς, βούτυρον καὶ τόσα ὠφελήματα!!! Ὡραία συνείδησις καὶ πλήρης αἰδώς!!!

Ζ΄) Ἴσως ἐννοοῦν οἱ φίλοι Εὐθύκριτοι, ὅτι ἐκώλυσα τὴν δενδροτομὴν τῶν χλωρῶν κορμῶν τῶν δένδρων, ἵνα προσπορισθῶ ὠφέλειαν, ἐνταῦθα ἐννοῶ βεβαίως τὸν πολὺν πάταγον καὶ τὴν χόλωσιν τῶν Εὐθυκρίτων καὶ πάσης τῆς σπείρας, διότι δὲν ἐγκατέλειψα τὰ δημόσια δάση ἕρμαια τῆς ἰδιοτελείας των καὶ τῆς πολιτικῆς κερδοσκοπίας τινῶν.

Τοὺς τοιούτους ἐννοῶ, ὅτι σκοποῦν διὰ τῶν ὕβρεων νὰ δυσφημίζουν τοὺς ὑπαλλήλους τοὺς ἀπαρέσκοντας αὐτοῖς, ἐκ τούτων δὲ καὶ τὴν Κυβέρνησιν τὴν διατηροῦσαν τοιούτους. Οἵους καὶ ἡλίκους ἐπαίνους θὰ ἐπηνούμεθα, ἐὰν παρὰ τὸ καθῆκόν μας ἐχαριζόμεθα εἰς τοὺς τοιούτους!! Ἐκωφεύσαμεν πάντοτε εἰς τοὺς τοιούτους ἐπαίνους, διότι πιστεύομεν, ὅτι οἱ τῶν φαύλων ἔπαινοι λοιδορίαι εἰσί.

Μετὰ τὴν γνωστοποίησιν τοῦ φίλου διατριβογράφου καὶ τὴν κατὰ νόμον καταγγελίαν ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, ἕπεται τὸ προσωπικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει ἡμῖν ἡ προσβαλλομένη ὑπόληψις τῶν ἀξιωματικῶν.

Ἐν Λεβαδείᾳ τῇ 4 Ὀκτωβρίου 1881.

Δ. Ζαβλάγκας.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Τελευταία ὥρα.

Κάϊρον, 5 Ὀκτωβρίου.— Οἱ Τοῦρκοι ἀπεσταλμένοι θέλουσιν ἀναχωρήσει αὔριον διὰ Κωνσταντινούπολιν.

Δουβλῖνον, αὐθημερόν.— Ταραχαὶ ἔλαβον χώραν ἐν Λιμέρικα· οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες προσέβαλον τὸν λαόν· πολλοὶ ἐπληγώθησαν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Τύνες, αὐθημερόν. — Τὸ σῶμα τοῦ στρατηγοῦ Σαβατιὲ προσεβλήθη τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην, ἡ μάχη διήρκεσεν 6 ὥρας· οἱ Ἄραβες ἀπώλεσαν 800 ἄνδρας.

HAVAS

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Παρ' ἅπασι τοῖς βιβλιοπώλαις τὰ ἑξῆς

ΒΙΒΛΙΑ

τοῦ

Π. ΙΑΣΕΜΙΔΟΥ.

Περὶ ἐλεγειακῆς ποιήσεως ὑπὸ [illegible]

Σχόλια εἰς τὸ περὶ Γαλατικοῦ πολέμου σύγγραμμα τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ἐγχειρίδιον τῆς Θρησκείας καὶ Μυθολογίας τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων.

Ἀναγνώσματα ἐκ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου μετὰ σχολείων κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ ὑπουργείου.

Ἀναγνώσματα ἐκ Πολυβίου μετὰ σχολίων κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ ὑπουργείου.

Ἀναγνώσματα ἐξ Ἑλλήνων συγγραφέων κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ ὑπουργείου πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων.

Συντακτικὸν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου ἐγκεκριμένον πρὸς χρῆσιν τῶν γυμνασίων ἔκδοσις δευτέρα.

Συντακτικὸν μικρὸν πρὸς χρῆσιν τῶν ἑλλ. σχολείων καὶ παρθεναγωγείων κατὰ τὴν ἐποπτικὴν διδασκαλίαν.

Συντακτικὸν πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Γ΄ καὶ Δ΄ τάξεως τοῦ γυμνασίου.

Συντακτικὸν τῆς νέας Ἑλλην. γλώσσης Λυσίου λόγοι κατ' ἐκλογὴν μετὰ σχολίων.

Ἀνώμαλα ῥήματα κατὰ τοὺς ἀττ. συγγραφεῖς ἔκδοσις δευτέρα.

Μέθοδος Ὀλλενδόρφου ἐφηρμοσμένη εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν.

Ὁ Δεσμοφύλαξ τῆς Χαλκίδος διήγημα ἠθικώτατον.

Γραμματικὴ τῆς παλαιᾶς ἑλληνικῆς γλώσσης κατὰ τοὺς γλωσσολόγους Γ. Κούρτιον καὶ Κὸχ πρὸς χρῆσιν τῶν ἑλλην. σχολείων καὶ γυμνασίων.

Γραμματικὴ μεγάλη τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσης κατὰ τὴν νέαν παιδαγωγικὴν μέθοδον.

Γραμματικὴ μικρὰ τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσης κατὰ τὴν νέαν παιδαγωγικὴν μέθοδον, τὴν ἐποπτικήν, πρὸς χρῆσιν τῶν νέων καὶ παλαιῶν δημ. σχολείων.

Ἐντὸς ὀλίγου ἐκδοθήσεται **πραγματογνωσία** μετὰ εἰκόνων διὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα.

Σπανία εὐκαιρία

Τὸ γνωστότατον ἐν Πατησίοις μαγαζεῖον τοῦ Σμυρνιοῦ, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς ὁ μόνος σταθμὸς παντὶ ἐκεῖθεν διαβαίνοντι **ἐνοικιάζεται** μετὰ τῆς οἰκίας, ἐπίπλων, κήπου καὶ μεθ' ὅλων τῶν περιεχομένων του ὡς καὶ συστοιχίας Οἰνοβαρελίων πεπληρωμένων ἐκ τῆς ἐφετεινῆς ἐσοδείας.

Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸν ἰδιοκτήτην διαμένοντα ἐν Πατησίοις.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Ὁ κ. **Ἰωάννης Πέτρος Λαμπὲλ** διδάσκαλος τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ἀγγέλλει ὅτι πρὸς εὐκολίαν τῶν ἀρχαρίων θέλει σχηματίσει ἰδιαιτέρας τάξεις πρὸς ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς. Δίδακτρα προπληρωτέα κατὰ τριμηνίαν δραχ. **30.**

Προσέτι δίδει μαθήματα καθ' ἑκάστην κατ' οἶκον ἀντὶ δρ. **45** κατὰ μῆνα, τρὶς δὲ τῆς ἑβδομάδος ἀντὶ δραχ. **25.**

Ἡ διεύθυνσις εἰς τὴν οἰκίαν του κειμένην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἄνωθεν τοῦ καπνοπωλείου Β. Σιαπάτου καὶ τοῦ κουρείου Π. Φιλιππίδου.

ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ

πρὸς ἐκμάθησιν

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΙΤΑΛΙΚΗΣ

ἐντὸς ἓξ μηνῶν

μετὰ πλήρους διδασκαλίας τῆς ῥητορικῆς αὐτῶν

Δίδακτρα προπληρωτέα κατὰ μῆνα

νέαι δραχμαὶ 10

Ι. ΦΩΚΑ-ΖΕΝΟΣ

Διδάκτωρ τοῦ ἐν Ρώμῃ Πανεπιστημίου

29—Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου—**29**

ΣΗΜ.—Δέχεται προσέτι ὁ αὐτὸς καθηγητὴς οἰκοτρόφους διὰ τὴν πλήρη ἐν ταῖς γλώσσαις ἐξάσκησιν.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου καὶ καὶ Μουσαίου οἰκία τῶν κ.κ. Σ. Μανιτάκη καὶ Ν. Δαμασκηνοῦ (πρώην Παρῆς Κυπριάδου) περιέχουσα 7 δωμάτια εὐρυχορότατα, 1 μεγάλην αἴθουσαν, 2 μεγαλοπρεπεῖς εἰσόδους ἐπὶ τῶν ἄνω ὁδῶν, μαγειρεῖον μετὰ μηχανῆς μηχανικοὺς ἀποπάτους πλυσταρεῖα, λουτῆρας, ἀποθήκην καὶ ὑπόγειον (καβὲ) οἴνων, ἄφθονον ὕδωρ πηγαῖον καὶ φρεατιαῖον κτλ. κτλ. Ἡ οἰκία αὕτη εἶναι λίαν κατάλληλος διὰ ξενοδοχεῖον καὶ ἐμπορικὸν κατάστημα, ὑπῆρξε δὲ ὡς τοιαύτη ὑπὸ τοὺς κ.κ. Βερριὲρ καὶ Λευκαδίτην.

Ἡ Διεύθυνσις εἰς τὸν κ. Ν. Δαμασκηνόν, δικηγόρον.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

ΝΕΟΝ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΒΙΑΤΖΙΝΗ

Λεωφόρος Πανεπιστημίου

(ὀλίγον ἄνωθεν τοῦ Ἀρσακείου)

Ὁ ἀγαπῶν τὴν στερεότητα τῶν ἐνδυμάτων, τὴν κομψότητα αὐτῶν, καὶ τὴν οἰκονομίαν ἂς ἐπισκεφθῇ τὸ ἄνω κατάστημα.

Τιμαὶ ἀληθῶς μέτριαι

ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ χειμερινὴ φρ. **75.**

ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ φθινοπωρινὴ » **65.**

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη κατάστημα τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Ἀλεβυζάκη πωλοῦνται καὶ ἐνοικιάζονται κλειδοκύμβαλα καὶ φισαρμόνικαι, παρεχομένης πάσης εὐκολίας εἰς τοὺς προσερχομένους.

ΚΙΝΙΝΗ ΑΓΓΛΙΚΗ

(γνησία)

εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ κατάστημα

«ΦΡΑΓΚΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΒΑΜΒΑΚΑ»

(οἰκία Λουκᾶ Ράλλη)

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ
Π. ΨΙΜΙΚΑΚΗ.

96.—Ὁδὸς Αἰόλου.—96.

Διὰ τοῦ τελευταίου ἐξ Εὐρώπης ἀτμοπλοίου, ἐκομίσθησαν εἰς τὸ ῥηθὲν κατάστημα, διάφορα εἴδη ὡρολογίων τοῦ κόλπου, τραπέζης καὶ τοίχου ὡς καὶ ἐγερτήρια, εἰς τιμὰς συγκαταβατικάς, ἤτοι:

Χρυσᾶ τοῦ κόλπου παντὸς εἴδους ἀπὸ δρ. 60 καὶ ἄνω. Ἀργυρᾶ ἐπίσης παντὸς εἴδους ἀπὸ δραχ. 25 καὶ ἄνω. Τῆς τραπέζης παντὸς εἴδους ἀπὸ δρ. 60 καὶ ἄνω. Τοῦ τοίχου παντὸς εἴδους ἀπὸ δραχ. 15 καὶ ἄνω. Τοῦ τοίχου κούκους ἀπὸ δραχ. 25 καὶ ἄνω. Ἐγερτήρια παντὸς εἴδους ἀπὸ δραχ. 12 καὶ ἄνω.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΤΟΠΤΡΩΝ
ΑΔΛΦΩΝ ΠΑΤΗΧΑ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ

ΕΚΑΤΟΓΧΕΙΡ

Τὸ ἀνωτέρω γνωστὸν ἐργοστάσιον λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ φιλόκαλον κοινὸν τῆς τε Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ὅτι τελειοποιηθὲν καὶ πλουτισθὲν ἐσχάτως διὰ τῶν τελειοτέρων μηχανημάτων ὅπως τὰ ἐν Παρισίοις τελειότερα ἐργοστάσια, ἀναλαμβάνει παντὸς εἴδους ἐργασίαν εἰς τιμὰς κατὰ 20]ου ἔλαττον ἀπὸ πρότερον ἄτοι.

Αον Παντὸς εἴδους καὶ μεγέθους κάτοπτρα.

Βον Ἔπιπλα ἐπίχρυσα πολυτελῆ παντὸς εἴδους.

Γον Κορνίζας παραθύρων ἐπίσης.

Δον Κοσμήματα δι' ὀροφὰς καὶ τοίχους οἰκιῶν, διαφόρου ῥυθμοῦ.

Εον Κρύσταλλα εἰς οἷον δήποτε μέγεθος λευκὰ καὶ ἀργυρωμένα.

ΣΤον Πλαίσια εἰκόνων ἐλαιογραφιῶν καὶ ἄλλων διαφόρων σχημάτων.

Τιμολόγιον ἔκ τε τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀποστέλλεται εἰς τὸν ζητήσαντα.

Ἱδρυθεῖσα ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὸ ἔτος

1710

Ἡ ἑταιρία αὕτη ἀσφαλίζει σχεδὸν πᾶν εἶδος ἰδιοκτησίας εἰς τὰ τρεχούμενα ἀσφάλιστρα.

Τὸ ἀσφαλισθὲν ποσὸν κατὰ τὸ 1879 συμποσοῦται εἰς λίρας ἀγγλικὰς 262,492,461.

Πᾶσα ἀπαίτησις κατὰ τῆς ἑταιρίας ἱκανοποιεῖται ἐνταῦθα διὰ τοῦ πράκτορος πληρώματος ἀκριβῶς καὶ προθύμως.

Ἡ ἑταιρία ἀναγνωρίζει τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τοπικῶν ἀρχῶν.

Ἡ ἑταιρία δέχεται πενταετεῖς ἀσφαλείας προκαταβαλλομένων ἀσφαλίστρων τεσσάρων ἐτῶν.

Κυριακῷ καὶ Σία ἐν Πειραιεῖ.
Δ. Ἀγγελοπούλῳ ἐν Πάτραις.
Γαβριὴλ Μακρῆς ἐν Ζακύνθῳ.
Ι. Ε. ΜΑΣΣΩΝ Πράκτωρ ἐν Ἀθήναις.

Σημ. Τὰ Συμβόλαια τῆς Ἑταιρίας ταύτης δέχεται ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα.

Ὁδὸς Αἰόλου Ἀριθ. **71.**

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ
Η ΘΕΣΣΑΛΙΑ

— παρὰ τῇ κάτω πλατείᾳ —

Τὸ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ τοῦτο διευθυνόμενον ὑπὸ τῶν Κυρ. Γεωργ. Ἀντωνοπούλου καὶ Γραμματικα προμηθευθὲν ἐσχάτως ἐξ Ἀθηνῶν νέον μάγειρον, ὑπόσχεται εἰς τοὺς προσερχομένους μεγίστην καθαριότητα περὶ τὰ φαγητὰ ὑπηρεσίαν πρόθυμον καὶ τιμὰς λίαν συγκαταβατικάς. Ἐπίσης ἐνοικιάζονται ἐν αὐτῷ δωμάτια μετ' ἐπίπλων.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
26—Ὁδὸς Σοφοκλέους—26.

ΝΕΑΙ ΙΔΕΑΙ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
26—Ὁδὸς Σοφοκλέους—26

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΠΛΗΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐν Ἀθήναις ἐτησία	Δραχ. ν.	12
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	»	» 16
Ἐν τῇ Τουρκίᾳ	Λ. Τουρ.	1
Ἐν τῷ λοιπῷ ἐξωτερικῷ	Φράγκα	25

ΕΤΟΣ Δ΄.—Ἀριθμὸς 1053

ΑΘΗΝΗΣΙ, — 7 Ὀκτωβρίου 1881 — ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Δι' ἕκαστον στίχον .... Λ. 50
Διαρκεῖς ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπήν.
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.
Αἱ πληρωμαὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἀλγέριον, 5 Ὀκτ. — Ἓν τάγμα γαλλικὸν ἀνεχώρησε χθὲς ἐκ Γαβέσσης διευθυνόμενον πρὸς τὴν Τύνιδα.

Ρώμη, αὐθ.—Ἡ συνέντευξις μεταξὺ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας ὡρίσθη διὰ τὴν 5 Νοεμβρίου.

Ἀλεξάνδρεια, αὐθ.—Τὸ ἀγγλικὸν θωρηκτὸν ὁ «Ἀήττητος» περιμένεται τὴν 19 Ὀκτωβρίου· θὰ ἀποπλεύσῃ δὲ ἐντεῦθεν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν τούρκων ἀπεσταλμένων διὰ Κωνστ)πολιν. HAVAS.

Λάρισσα, 5 Ὀκτβρ.—100 περίπου χριστιανοὶ κάτοικοι τοῦ Δάμασι ἦλθον σήμερον ἐνταῦθα, ὅπως ποιήσωνται παραστάσεις τῷ κ. Longworth, τῷ ἄγγλῳ προξένῳ περὶ τοῦ ὅτι αἱ ἰδιοκτησίαι αὐτῶν ἐλεηλατήθησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων στρατιωτῶν, καὶ ὅτι τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα εἶχον λάβει αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ πρὸς μεταφορὰν τοῦ στρατοῦ ἀπωλέσθησαν. Ὁ κ. Longworth ἔδωκεν αὐτοῖς ἐπιστολὴν διὰ τὸν Κετζὲβ πασᾶν, τὸν διοικητὴν ἐν Ἐλασσῶνι, δι' ἧς ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὰς καταχρήσεις ταύτας καὶ συμβουλεύει, ὅπως δοθῇ εἰς τοὺς παραπονουμένους ἡ δέουσα ἱκανοποίησις.

Λονδῖνον, αὐθημ.— Οἱ κκ. Dillon, Sexton καὶ ἄλλα προεξάρχοντα μέλη τοῦ ἀγροτικοῦ συνδέσμου ἐφυλακίσθησαν. Σπουδαῖαι ταραχαὶ ἐπισυνέβησαν ἐν Limerick καὶ Malros. Ἡ κυβέρνησις διοργανίζει προφυλακτικὰ μέτρα κατὰ πάσης ἐνδεχομένης ἐξεγέρσεως ἐν Ἰρλανδίᾳ. Πᾶσα κατὰ τῶν δικαστικῶν ὀργάνων ἐπίθεσις ἐκηρύχθη ἐγκληματική.

Ὁ Ἐμίρης τοῦ Ἀφγανιστὰν εὑρίσκεται νῦν ἐν Τουρκεστὰν μετὰ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ κυριεύσαντος τὴν Ἑράτην.

Λονδῖνον, αὐθημ.—Τὸ κέντρον τοῦ ἰρλανδικοῦ ἀγροτικοῦ συνδέσμου μετηνέχθη εἰς Liverpool ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Oconoor. Νέαι ταραχαὶ ἐπισυνέβησαν. Τρία συντάγματα στρατοῦ διετάχθησαν νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἰρλανδίαν.

Οἱ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποσταλέντες τοῦρκοι ἐπίτροποι ἀνεκλήθησαν.

REUTER

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΜΟΝΑΧΟΥ

Ἐν Μονάχῳ 6 Ὀκτωβρίου 1881.

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα.

Μετὰ λύπης μου ἀποστέλλω ὑμῖν τὴν παροῦσαν, τὴν πρὸς ἐξομάλυνσιν ἀναφυεισῶν ἀνωμαλιῶν τινων χρησιμεύσουσαν, κάπως βραδέως, τὸ μὲν ἕνεκα ἀσχολιῶν μού τινων, τὴν προσοχήν μου ὅμως ἀπορροφησασῶν, τὸ δὲ ἕνεκα τῆς ἀργοπορίας, δι' ἧς συνήθως οἱ ἐνταῦθα μανθάνομεν τὰ ἐν Ἑλλάδι γιγνόμενα.

Ἐπὶ χρόνον τινὰ τὸ ὄνομα σχολαστικὸς ἐνόμιζαν ἁρμόζον μόνον τοῖς περὶ τὴν φιλολογίαν ἀσχολουμένοις, τοῦτο δὲ πιθανὸν διότι οὗτος μόνον ὁ κλάδος τῆς ὅλης ἐπιστήμης μοὶ ἦτο κατά τι ἐν ταῖς γυμνασιακαῖς σπουδαῖς προσιτός. Ταχέως ὅμως δυστυχῶς ἐπείσθην περὶ τῆς μεροληψίας τῆς κρίσεως ταύτης. Εἶδον, ὅτε ἤρχισα καταγινόμενος περὶ τὴν ἰατρικήν, ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ οὐ μόνον ὁ σχολαστικὸς τρόπος τοῦ ἐξετάζειν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐμπαθῶς προσωπικὸς καὶ ὁ τῶν προκαταλήψεων ἑκάστοτε ὑπέρ τινος γεγονότος φακός, ὡς μὴ ὤφελεν, ἐν ἐκτάκτῳ μέτρῳ ἰσχύει. Εἶδον τὸν His ἐν τῇ ἐμβρυολογίᾳ του ὑβρίζοντα τὸν Hæckel, τὸν Hæckel ἐν λόγῳ τινὶ σφοδρῶς πρὸς τὸν Virchow ἐπεξερχόμενον, τὸν Virchow σαρκασμοὺς κατὰ τῶν τὰ ἐπὶ ζώων πειράματα καταδικαζόντων δηκτικωτάτους ἐκφέροντα. Τὸν Hyrtl περιπαίζοντα τοὺς ἱστολόγους, τούτους δὲ ἀνταποδίδοντας αὐτῷ τὰ ἴσα κτλ. Τὸ τοιοῦτον ὑπῆρξε σφοδρὰ δι' ἐμὲ ἀπογοήτευσις· εἶναι ἀληθές, ὅτι πολλάκις τὸ ἀντεπεξέρχεσθαι τοῦτο κατ' ἀλλήλων παρίστησιν οἱονεὶ ὄασιν ἐν ταῖς πολλάκις αὐχμηραῖς τῆς ἐπιστήμης πεδιάσιν, ἐνίοτε δὲ παρέχει τρόπον τινὰ φυσιολογικὸν θέαμα, ὡς π.χ. ὅτε ὁ His τίποτε ὀλιγώτερον ἀναδιφᾷ τὸν Molière ὅπως ἄντικρυς προπηλακίσῃ, ὡς ἄνω εἴρηται, τὸν Hæckel, ἀλλὰ πᾶς τις συμφωνήσῃ μετ' ἐμοῦ, ὅτι τοιαύτην τῶν πραγμάτων κατάστασιν ἠθέλομεν ἁρμοδίως ἀναπαραστήσει ἡμῖν αὐτοῖς, ἐὰν ἐφανταζόμεθα ἐργάτας πολλούς, πάντας πρὸς ἀνοικοδόμησιν ἱδρύματος τινος ζήλου πλήρεις ἐργαζομένους, ἀλλ' οἵτινες τὰ σφάλματα τοῦ ἑτέρου οὐχὶ ἀξιοπρεπῶς διορθοῦσιν, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἑκάστην διόρθωσιν διὰ διαπληκτισμῶν συνοδεύουσιν, ἐν ᾧ κατ' ἀλλήλων διὰ τῶν ἐργαλείων ἐπιτίθενται. Τὸ θέαμα δὲν θὰ ἦτο ἄντικρυς γοητείας μεστόν.

Τὴν αἰτίαν τοῦ φαινομένου τούτου εὑρήσομεν εὐκόλως, ἐὰν ὑπὸ τὸν ἐπιστήμονα ἀναλογισθῶμεν τὸν ἄνθρωπον· ἡ ἐπιστημονικὴ ἀγωγὴ δὲν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τοῦ εἶναι ἄνθρωπον. Τὴν διόρθωσιν τοῦ ἀτοπήματος τούτου οὐδέποτε δυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν.

Ὅ,τι ὅμως δυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν καὶ δὴ νὰ ἀπαντῶμεν παρ' ἡμῶν αὐτῶν ἐστὶν ἡ μὴ τῆς ἐπιστήμης εἰς τὰ πολιτικὰ συμφέροντα καὶ πάθη ἀνάμιξις. «Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐπιστήμης εἰς τὴν πολιτικήν» πιθανὸν τυγχάνει οὖσα ἐφεύρεσις Ἑλληνικὴ (ἂν μὴ Ἰταλικὴ τῶν Ἰταλῶν εἰς τὰ αὐτὰ ὡς ἡμεῖς νερὰ πλεόντων) βεβαίως ὅμως δὲν τιμᾷ τὸν ἐφευρέτην. Εἶναι λυπηρὸν νὰ βλέπῃ τις πῶς ἐπὶ καθαρῶν ἐπιστημονικῶν ζητημάτων λαμβάνει γένεσιν συζήτησις ἀμέσως ἐπὶ τὸ πολιτικὸν στρεφομένη.

Ἐν τῇ πρὸς ὑμᾶς ἐν ἀριθ. 1027 τῶν «Νέων Ἰδεῶν» καταχωρισθείσῃ ἐπιστολῇ μου ἐξέθετον ἀμεροληπτῶς, ἄνευ ἰδίων κρίσεων, τὴν κατάστασιν τῶν ἐν τῇ ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ γνώσεων, τῶν τὴν αἰτιολογίαν τοῦ τύφου ἀφορωσῶν.

Πιθανὸν φαινομενῶς ἀπέκλινον ὑπὲρ τῆς νέας θεωρίας, τοῦτο ὅμως προήρχετο ἁπλούστατα ἐκ τῆς ἀνάγκης, ὅπως δυνηθῶ νὰ τάμω αὐτῇ ὁδὸν ἐν ταῖς περὶ τῆς ἐπισκήψασης νόσου συζητήσεσι καὶ προπαρασκευάσω οὕτω τὸν ἐνδιαφερόμενον ἀναγνώστην πρὸς ἀποδοχὴν τῆς ἐν τέλει προτάσεώς μου. Τῆς ἀπόψεως ταύτης ἀφαιρουμένης ἡ ἐπιστολή μου ἦτο, μολονότι συνήθως τὴν λέξιν οὐχὶ εὐχαρίστως μεταχειρίζομαι, σκεπτικωτάτη, δὲν ἐνόμιζα δὲ ποτέ, ὅτι ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἀφορμὴν πρὸς γένεσιν ἀμφιβολιῶν τῆς τοιαύτης αὐτῆς φύσεως.

Ἐπιτρέψατέ μοι, κ. Συντάκτα, ὅπως ἅπαξ ἔτι ἐπαναλάβω ἐν ἄλλαις, πιθανὸς σαφεστέραις, λέξεσι, πρὸς ἀποφυγὴν περαιτέρω ἀμφιβολιῶν τὰ ἐν αὐτῇ γραφέντα.

Τὸ πιθανὸν μολύνσεως διὰ μεμολυσμένου ὕδατος οὐδαμοῦ τῆς ἐπιστολῆς μου ἀνήρεσα· τὸ τοιοῦτον καταφαίνεται ἀριδήλως ἐξ αὐτῆς. Ἐν αὐτῇ ἔλεγον, ὅτι καὶ ἐν τῇ ἑσπερίᾳ ἤ ρ χ ι σ α ν παραδεχόμενοι τὸ δυνατὸν τοιούτου μολυσμοῦ. Ἕκαστος ἐννοεῖ, ὅτι διὰ τοῦ ἤ ρ χ ι σ α ν ὑπηνιττόμην τοὺς τῆς νέας θεωρίας ὀπαδούς, τοῦτο δὲ ἁπλούστατα, διότι οἱ τὴν θεωρίαν περὶ τοῦ μολυσματικοῦ τοῦ ὕδατος παραδεχόμενοι οὐδέποτε ἐπαύσαντο παραδεχόμενοι αὐτήν, ἑπομένως δὲν ἠδυνάμην νὰ μεταχειρισθῶ τὴν λέξιν ἀ ρ χ ί ζ ω διὰ πρᾶγμα ἐξακολουθοῦν.

Ὅ,τι ἀφορᾷ τοὺς τῆς νέας θεωρίας, τὰ πράγματα ἔχουσιν ὡς ἑξῆς: Ὁ L. Buhl ἤρχισε πρῶτος τὸ πῦρ· ἡ διατριβὴ αὐτοῦ κατεχωρίσθη ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τοῦ πρώτου τόμου τῆς «Zeitschrift für Biologie» τοῦ Μονάχου· τὸ ὕφος ἦτο μετριόρρον. Ὁ Max von Pettenkofer ἐξηκολούθησεν ἐν τῷ αὐτῷ περιοδικῷ ὑποστηρίζων. Τὸ ἀξιολογώτερον καὶ κλασσικώτερον ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ γραφέντων ἐστὶ τὸ ἐν τῷ τετάρτῳ τεύχει τοῦ δεκάτου τόμου τοῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ ἄρθρον αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ist das Trinkwasser Quelle von Typhus Epidemien?» Ἐν αὐτῷ ὑποβάλλει τὰς μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γνωστὰς ἐπιδημικῶς ἐνσκήψαντος τύφου περιπτώσεις εἰς ἀκριβῆ ἐξέτασιν, ἀνεξετάζων δὲ τὰ γεγονότα, προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ ὕδωρ ἐν αὐτοῖς ἀδίκως κατηγορήθη· ὅπερ καὶ ἀπέδειξε ποῦ μὲν βεβαίως, ποῦ δὲ οὐχὶ πειστικῶς· τὸ ὕφος ἦτο σαρκαστικὸν καὶ ἀγέρωχον. Τὸ αὐτὸ ὕφος ἐπικρατεῖ καὶ ἐν νεωτάτῳ συγγράμματι «περὶ τῆς αἰτιολογίας τῶν μολυσματικῶν νόσων» ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου ἐκδοθέν, ὅπου τὸ περὶ τῆς αἰτιολογίας τοῦ τύφου ἄρθρον ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Port, ὅστις μετὰ τοῦ Nägeli

27=ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΝΕΩΝ ΙΔΕΩΝ"=27

VICTOR HUGO

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ

Μετάφρασις ἐπιδιωρθωμένη
Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ — ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΦΑΝΤΙΝΑ — ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ

Ἐνίοτε ἡ φύσις παρεμβάλλει εἰς τὰς πράξεις ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ θεάματα αὐτῆς οὕτως ἁρμοδίως καὶ ἐγκαίρως, ὥστε φαίνεται ὡς ἔχουσα νοῦν, καὶ ὡς θέλουσα νὰ μᾶς φέρῃ εἰς θεογνωσίαν. Πρὸ ἡμισείας σχεδὸν ὥρας, ὁ οὐρανὸς ἐκαλύπτετο ὑπὸ μεγάλου τινὸς νέφους. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἀγιάννης ἐστάθη ἀπέναντι τῆς κλίνης, ἐσχίσθη τὸ νέφος τοῦτο, ὡς ἐπίτηδες, μία δὲ τῆς σελήνης ἀκτίς, διελθοῦσα τὸ ὑψηλὸν παράθυρον, ἐφώτισε διὰ μιᾶς τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου. Ἐκοιμᾶτο ἡσύχως ὁ ἅγιος ἄνθρωπος· ἐκοίτετο μεθ' ὅλων σχεδὸν τῶν φορεμάτων του.

Ἡ κεφαλή του ἦτο κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ἐν σχήματι ἐντελοῦς ἀναπαύσεως· ἡ χείρ του ἡ δεξιὰ ἐκρέματο ἀπὸ τῆς κλίνης, ἡ χεὶρ ἀφ' ἧς τοσαῦτα ἐλέη καὶ τοσαῦται εὐποιΐαι ἀφθόνως διέρρευσαν. Ὅλη του ἡ μορφὴ ἀνέδιδεν ὡς τινα ἔκφρασιν θυμηδίας, ἐλπίδος καὶ μακαριότητος· πλέον ἢ μειδίαμα· αἴγλην σχεδόν. Ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἔπαλλεν ἀνεξήγητός τις μαρμαρυγὴ ἀοράτου φωτός. Καθ' ὕπνους, ἡ ψυχὴ τῶν δικαίων θεᾶται μυστικόν τινα οὐρανόν· τούτου λοιπὸν τοῦ οὐρανοῦ τὸ φέγγος ἀντανεκλᾶτο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου.

Ἀλλ' ἐνταυτῷ προήρχετο ἡ αἴγλη αὕτη καὶ ὡς ἐκ διαφανείας, διότι ὁ οὐρανὸς περὶ οὗ λέγομεν εὑρίσκετο ἐντὸς αὐτοῦ. Ὁ οὐρανὸς οὗτος ἦτον ἡ συνείδησίς του.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σεληναία ἀκτὶς προσεπετέθη, ὡς εἴπομεν, εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ταύτην αἴγλην, ὁ καθεύδων ἐπίσκοπος ἐφάνη ὡς περιβεβλημένος θείας δόξης στέφανον. Ἡ οὐρανοβάμων ἐκείνη σελήνη, ἡ νυσταλέα φύσις, ὁ κῆπος ὁ ἠρεμῶν, αὐτὴ ἡ οἰκία, ἡ τόσον γαληναία, ἡ ὥρα, ἡ στιγμή, ἡ σιγή, προσέθετον οὐκ οἶδά τι σεβάσμιον καὶ ἄρρητον εἰς τὴν μακαρίαν ἀνάπαυσιν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ μεγαλεῖόν τι ἐπέχεον ἁγιότητος εἰς τὰς λευκὰς ἐκείνας τρίχας καὶ εἰς τοὺς κεκλεισμένους ἐκείνους ὀφθαλμούς, εἰς τὴν μορφὴν ἐκείνην, ἐν ᾗ τὰ πάντα ἐξεδήλουν ἐμπιστοσύνην καὶ ἐλπίδα, καὶ ἑνὶ λόγῳ, εἰς τὴν πρεσβυτικὴν ἐκείνην κεφαλὴν καὶ τὸν βρεφικὸν ἐκεῖνον ὕπνον.

Ὑπῆρχέ τι σχεδὸν θεοείκελον εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἐν ἀγνοίᾳ του οὕτω σεπτόν.

Ὁ Ἀγιάννης ἵστατο εἰς τὸ σκότος ὄρθιος, ἀκίνητος, τὸ σιδηροῦν κηροπήγιόν του φέρων ἀνὰ χεῖρας, θεώμενος ἐν ἀμηχανίᾳ τὸν φαεινὸν τοῦτον γέροντα. Ὁμοιόν τι ποτὲ δὲν εἶχεν ἴδῃ. Ἡ ἀφοβία, ἡ ἐμπιστοσύνη ἐκείνη τὸν κατεφόβισε. Δὲν ἔχει ὁ ἠθικὸς κόσμος θέαμα μεγαλοπρεπέστερον τούτου· τὸ θέαμα συνειδήσεως φαύλης καὶ τεταραγμένης, οὔσης εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ πράξῃ τὸ κακόν, καὶ ἱσταμένης ὅπως θεαθῇ τὸν ὕπνον ἑνὸς δικαίου.

Οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ περιγράψῃ τί διέτρεχεν ἐντὸς αὐτοῦ· οὐδ' αὐτὸς οὗτος. Ἡ ὄψις του οὐδὲν ἐνέφαινεν ἄλλο, ἢ θάμβος τι βλοσυρόν. Ὅτι ᾐσθάνετο ταραχήν τινα ἐνδόμυχον, τοῦτο βέβαιον. Ἀλλὰ τίνος φύσεως ἦτον αὕτη ἡ ταραχή;

Τὸ βλέμμα του δὲν ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τοῦ γέροντος. Μόνον πρᾶγμα χαρακτηριζόμενον προδήλως ἐν τῇ συμπεριφορᾷ καὶ τῇ φυσιογνωμίᾳ του, ἦτον ἀλλόκοτός τις δισταγμός. Ἵστατο ὡς ἀμφιρρέπων μεταξὺ δύο ἀβύσσων· τῆς ἀβύσσου τῆς ἀπωλείας, καὶ τῆς ἀβύσσου τῆς σωτηρίας. Ἦτον ὡς ἕτοιμος, ἢ τὸ κρανίον ἐκεῖνο νὰ καταθραύσῃ, ἢ νὰ προσπέσῃ τὴν χεῖρα ἐκείνην νὰ λάβῃ, καὶ νὰ τὴν κατασπασθῇ.

Μετά τινας ἔτι στιγμάς, ἡ ἀριστερά του χεὶρ ἤρθη βραδέως πρὸς τὸ μέτωπον καὶ ἀφῄρεσε τῆς κεφαλῆς του τὸ κάλυμμα· ἔπειτα ἔπεσεν ἡ αὐτὴ χείρ, βραδέως πάλιν, καὶ ὁ Ἀγιάννης ἔμεινεν εἰσέτι βλέπων μετὰ ὠρθωμένης κόμης τὸν ἐπίσκοπον καθεύδοντα πάντοτε ἐν ἄκρᾳ εἰρήνῃ ὑπὸ τὸ φρικῶδες ἐκεῖνο βλέμμα.

Τῆς σελήνης ἀντανάκλασις, φερομένη ἐπὶ τοῦ ἄνωθεν τῆς ἑστίας σταυροῦ, καθίστα τοῦτον ὁρατὸν ἀμυδρῶς πως, καὶ ἔλεγες ὅτι ὁ σταυρὸς ἐκεῖνος ἤνοιγε τὰς ἀγκάλας πρὸς ἀμφοτέρους, τὸν μὲν εὐλογῶν, τὸν δὲ ἐλεῶν.

Ἀλλ' αἴφνης, ὁ Ἀγιάννης ἐφόρεσε πάλιν τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του, ἔτρεξε κατὰ μῆκος τῆς κλίνης, μὴ πλέον παρατηρῶν τὸν ἐπίσκοπον, ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν θυρίδα, ἣν διέκρινε πλησίον τοῦ προσκεφαλαίου, καὶ ἤγειρε τὸ σιδηροῦν κηροπήγιον ὡς ὁρμηθεὶς νὰ βιάσῃ τὴν κλειδωνιάν της· ἀλλ' ἰδὼν ἐκεῖ τὸ κλειδίον, ἤνοιξε. Πρῶτον πρᾶγμα προσπεσὸν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του ἦτο τὸ καλάθιον ἔνθα τὰ ἀργυρᾶ τῆς τραπέζης σκεύη. Τὸ ἔλαβε, διῆλθε τὸν θάλαμον μὴ πλέον προσέχων ἂν ἐγίνετο κρότος, εἰσέδυ εἰς τὸν κοιτῶνα ὅπου εἶχε κοιμηθῇ, ἔλαβε τὴν ῥάβδον του, ἤνοιξε τὸ παράθυρον, τὸ διεσκέλισεν, ἔχωσε τὰ ἀργυρᾶ πράγματα εἰς τὸν σάκκον του, ἀπέρριψε τὸν καλαθόν των, διέβη τὸν κῆπον, ἐπήδησεν ὑπεράνω τοῦ τοίχου ὡς τίγρις, καὶ ἔφυγε.

ΙΒ΄.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, ὁ Θεοδώρητος δεσπότης περιεπάτει εἰς τὸν κῆπόν του. Βλέπει τὴν κυρὰ Δοξαστὴν τρέχουσαν πρὸς αὐτὸν περιδεῶς. — Δεσπότη μου, δεσπότη μου! ἀνέκραξεν ἡ θεράπαινα, μὴν τύχῃ καὶ εἶδε τὸ Μέγεθός σας ποῦ εἶνε τὸ καλάθι μὲ τ' ἀσημικά;

— Ναί, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος.

— Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός! Δὲν τὸ εὕρισκα, κ' ὕπηγα νὰ χάσω τὸ νοῦ μου.

Ὁ ἐπίσκοπος εἶχεν ἴδῃ πρὸ μικροῦ τὸ καλάθιον ἐντὸς μιᾶς πρασιᾶς ἀνθῶν, ὅπόθεν τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἐκράτει εἰς χεῖράς του.

— Λάβε το, εἶπε πρὸς τὴν κυρὰν Δοξαστήν.

εἰσὶν οἱ τὴν τῶν Buhl—Pettenkofer θεωρίαν μετὰ μείζονος ζέσεως ἢ ἄλλοι ἀσπασθέντες.

Ἀλλὰ Dulcis in Fundo.

Ὁ αὐτὸς Ρ. ὁ τοσοῦτον ἐπιμόνως τὸ πρᾶγμα ὑπὸ μονομερῆ ὑποστηρίξας ἔποψιν, ἐν τῷ τελευταίῳ (54ῳ) συνεδρίῳ τῶν φυσιοδιφῶν ἐν Σαλσβούργῃ ἄρχεται, ἀληθῶς νῦν ἐλάχιστον σχεδὸν, ὑποχωρῶν, καίτοι δὲ τὴν σημαίαν τῆς ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἐπικυρωθείσης θεωρίας αὐτοῦ ὑπέρ ποτε ὑψηλὰ τηρῶν, ἐπιστημονικώτερον ἤδη παραδέχεται, ὅτι «αἱ πλεῖσται τῶν ἐπιδημιῶν τοῦ τύφου ἐξηγοῦνται κάλλιστα διὰ τοῦ διαφόρου ὕψους τοῦ ἐν τοῖς στρώμασι τῆς γῆς ὕδατος—ὀλίγαι δὲ μόνον διὰ τοῦ ποσίμου ὕδατος». Τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐναντίας σχολῆς προφερόμενον μεγίστην κέκτηται σημασίαν, πιθανὸς δὲ διὰ τοῦ ὕδατος μολυσμὸς ἕνεκα τούτου καὶ κατὰ τὴν νέαν θεωρίαν δὲν ἀποκλείεται.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἡ ἑτέρα μερὶς ἡ τὴν «Trinkwassertheorie» παραδεχομένη ἀριθμεῖ εἰς τὰς τάξεις αὐτῆς σπουδαιότατα πρόσωπα, ἐν οἷς π. χ. τὸν Liebermeister, τὸν θεραπεύσαντα ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ πλειοτέρους τυφικοὺς ἢ πᾶς ἄλλος. Ἡ μερὶς αὕτη παραδέχεται ἐξ ἄλλου τὴν Grundwassertheorie ὡς μόνον ἐν Μονάχῳ ἰσχύουσαν, ὅπου πράγματι τὸ πόσιμον ὕδωρ ἐκτὸς ἀμφιβολίας οὐδεμίαν ἐξασκεῖ ἐπιρροὴν, τῶν ζυθοποτῶν μόνον πρὸ αὐτοῦ ὡς πρὸ δηλητηρίου ἅγιόν τινα φόβον ἔτι τηρούντων.

Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἕνεκα τῶν γεγονότων τούτων θὰ ἦτο παράλογον νὰ ἀναιρέσω τὴν πιθανότητα τοῦ μολυσμοῦ διὰ τοῦ ποσίμου ὕδατος.

Ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ περὶ διατηρήσεως τῆς ἐνεργείας τοῦ τυφικοῦ ἰοῦ ἐν τῷ ὕδατι γραφόμενα, νομίζω, ὅτι κατόπιν τῶν ἄνω λεχθέντων δὲν ἔχω τι νὰ προσθέσω. Ἐὰν ἀληθὲς ὅτι τὸ πόσιμον ὕδωρ πταίει, τότε ὑπερισχύει ἡ γνώμη τοῦ Liebermeister, ἡ δὲ τοῦ Nägeli ὡς ἐπὶ σαθρῶν, ἐκ τῶν ὑστέρων ὡς τοιούτων χαρακτηρισθησομένων, βάσεων πίπτει, εἰ δὲ μὴ, τοὐναντίον. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἅπαξ ἔτι ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἡ ἐπιστήμη οὐδὲν ἀπολύτως βέβαιον εἰσέτι ἀπεφήνατο, ὥστε νομίζω, ὅτι ἁμαρτάνει ὁ ἐπὶ ἑτέρας τῶν δύο γνωμῶν, ὡς ἐπὶ ἀλανθάστου δόγματος ἐρειδόμενος.

Ὅ,τι ἐν τέλει θέλω ἔτι νὰ προσθέσω ἐστὶν, ὅτι αἱ ὑμέτεραι κατὰ τοῦ ἀκαθάρτου ὕδατος τῆς δεξαμενῆς τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὴν ἀρχὴν παραστάσεις, οἵαν δήποτε καὶ ἂν παραδεχθῶμεν τὴν αἰτίαν τοῦ τύφου, μοὶ φαίνονται ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἔποψιν λογικώταται καὶ πατριωτικώταται. Πρόκειται δηλ. περὶ τοῦ ἑξῆς τριπλοῦ ζητήματος.

Ὁ τύφος δυνατὸν νὰ προῆλθε:

1) Ἕνεκα τοῦ ποσίμου ὕδατος ἀφ' ἑαυτοῦ.

2) Ἕνεκα τῆς δυσμενοῦς θέσεως τοῦ ὑπὸ τὸ ἔδαφος ὕδατος.

3) Ἕνεκα τῆς δευτέρας αἰτίας, ὑποστηριζομένης ὑπὸ τῆς πρώτης, τοῦτο δὲ καθ' ὅσον ὁ τύφος τὰ μάλιστα εὐτυχεῖ πρὸ πάντων ἐπὶ κατεστραμμένων πεπτικῶν ὀργάνων, εἰς ὃ ἀναντιρρήτως συντελεῖ ἡ κακὴ ποιότης τοῦ ὕδατος.

Ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ τὸ 1) καὶ τὸ 3) κατηγοροῦσι πρὸ πάντων τὸ πόσιμον ὕδωρ· ἐὰν ἀποκλεισθῇ τὸ 1) μένει κατήγορον τὸ 3) τοῦ 2) μὴ δυναμένου νὰ γίνῃ δεκτοῦ πρὶν ἢ διὰ τῶν πραγμάτων ἀποδειχθῇ. Ἕνεκα τούτου νομίζω, ὅτι ἐπράξατε ἀξιόλογα κατὰ τῆς κακῆς τοῦ ὕδατος ποιότητος ἐντόνως φωνὴν ὑψοῦντες, ἕνεκα τῶν ἄνω ῥηθεισῶν δύο πιθανοτήτων, πᾶς δέ τις πέποιθα, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπικροτήσῃ τοῦτο.

Δὲν θὰ ἦτο πρὸς τούτοις ἄπο σκοποῦ, ἐὰν ὑπενθύμιζον καὶ τὸν κύριον σκοπὸν τῆς πρώτης ἐπιστολῆς. Ἡ καταμέτρησις τοῦ ἐν τοῖς στρώμασι τῆς γῆς ὕδατος ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἐκτὸς τῆς θεωρητικῆς ὠφελείας θὰ παρεῖχε καὶ τὴν πρακτικήν.

Ἐλπίζω, ὅτι καὶ ἡ παροῦσα θὰ τύχῃ καταχωρίσεως ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ἀξιολόγῳ ἐφημερίδι. Ἡ εὐγενὴς προθυμία, μεθ' ἧς παρέσχετε τὰς στήλας αὐτῆς, τῆς πολιτικῆς τύρβης καὶ συμφερόντων μακρὰν διατελοῦντι ἀνδρὶ, δοκεῖ μοι ὑπεράνω παντὸς ἐπαίνου,— τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον οὗτος σκεπτικὸς ὢν ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς παρεξηγήσεις, ἣν δυστυχῶς ἔδωκεν. Ἐλπίζω, ὅτι διὰ τῆς παρούσης οὐδεμία ἐκ νέου θὰ παρουσιασθῇ.

Ὅλως ὑμέτερος

Περικλῆς Δ. Βέγιας.

Υ. Γ. Πρὸ τῆς ἀποστολῆς τῆς παρούσης φίλος μου τὶς εὐγενῶς μοὶ παρέσχε πρὸς ἀνάγνωσιν τὸ φύλλον τῆς 11]23 Σεπτεμβρίου τοῦ «Αἰῶνος» (ὀλίγον παλαιὸν ὁπωσδήποτε, ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγὼ), ἐν ᾧ ἀνέγνωσα τὴν μετ' ἐκτάκτου σαφηνείας γεγραμμένην ἐπιστολὴν τοῦ κ. Οθ. Ρουσοπούλου, καὶ τὴν παρατιθεμένην σημείωσιν τοῦ «Αἰῶνος». Τὸν μὲν «Αἰῶνα» παραπέμπω εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τῆς παρούσης, ἐλπίζω δὲ ὅτι ἀποδεχθήσεται εὐγενῶς τὰς ἀμερολήπτους ἰδέας μου, ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Ρουσοπούλου, συμφωνῶ πληρέστατα πρὸς τὰ ἐν αὐτῇ γραφόμενα. Ἀπορίαν τινὰ αὐτοῦ, περὶ τοῦ ἂν οἱ μικροοργανισμοὶ τοῦ τυφικοῦ ἰοῦ εἰσὶ κατὰ Nægeli γνωστοὶ ἢ ὄχι, θὰ λύσω κατὰ τὸ δυνατόν. Οἱ μικροοργανισμοὶ τοῦ τυφικοῦ ἰοῦ ὑποτίθενται (τοῦ ὑποτιθεμένου ὀργανικοῦ ὄντος, κατὰ τὰς λέξεις τῆς ἐπιτροπείας ἐπὶ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ὕδατος), ἑπομένως ἄγνωστοι τυγχάνουσιν οἱ χαρακτῆρες αὐτοῦ. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀναιρεῖ, ὅτι δύναταί τις νὰ ὁρίσῃ τὴν διάρκειαν τῆς μολυσματικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, γνωσταὶ δὲ εἰσὶ περιπτώσεις ἄλλων ἰῶν, ὧν ἡ μολυσματικὴ δύναμις ὁρίζεται, καίτοι μὴ γνωστῆς τῆς φύσεως αὐτῶν. Ὁ Nægeli πειραματίσας διὰ τοῦ ὕδατος εἶδε μετὰ χρόνον τινὰ τὴν μολυσματικὴν αὐτοῦ δύναμιν παύουσαν, παραδεχόμενος δὲ κατ' ἀρχὴν πιθανωτάτην (ἂν καὶ ὁ βακτηριδιομανὴς τῆς Γερμανίας Klebs εἰσέτι οὐδὲν περὶ τούτου ἀπεφήνατο) τὴν σύστασιν αὐτοῦ ἐκ βακτηριδίων ἀπεφήνατο, ὅπως ἐγὼ ἀνέγραψα.

Οἱ κύριοι τῆς ἐπιτροπείας ἐξ ἄλλου ἀποφηνάμενοι ὅπως ἀπεφήναντο, ἐσκόπουν νὰ προσβάλωσιν ἄλλας γνωστὰς παρατόλμους ἀξιώσεις. Ὁ ἐνταῦθα καθηγητὴς τῆς παθολογικῆς ἀνατομίας, πρὸς ὃν ἀνεκοίνωσα ταύτας μοὶ ἔλεγε: «Es gehört eine besondere Klugheit dazu», ὅπως ἀνεύρῃ τις ἐν τῷ ὕδατι τοὺς μικροοργανισμοὺς, οὓς ὁ Eberth εὗρεν ἐν τοῖς λεμφικοῖς ἀδέσι τῶν πτωμάτων τῶν τυφικῶν.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

Ἐν Παρισίοις, τῇ 12]24 7βρίου 1881.

Ὁ κατὰ πρῶτον ἐκ τῆς Ἑλλάδος μεταβαίνων εἰς Γαλλίαν θαυμάζει βλέπων καθ' ὅλον τὸ δεκαεξάωρον ἀπὸ Μασσαλίας εἰς Παρισίους σιδηροδρομικὸν ταξείδιον τὴν καλλιέργειαν καὶ τὰς φυσικὰς καλλονὰς τῆς χώρας, ἣν δύναταί τις νὰ ὀνομάσῃ ἀπέραντον καὶ ποικιλόχρουν τάπην, καὶ τῆς ὁποίας, καὶ τὰ ὄρη, καὶ πεδιάδες, καὶ αὐτοὶ οἱ βράχοι, εἰσὶν ἐπιμελῶς καλλιεργημένοι, καὶ ἧς τὰ γραφικὰ καὶ ὄντως μαγευτικὰ τοπεῖα θέλγουσι τὴν ὅρασιν, ἐδῶ μὲν διὰ ζοηροτάτων καὶ πυκνῶν δασῶν, ἐκεῖ δὲ διὰ λαμπρῶν ἀμπελώνων καὶ φιλοκάλως ἐσπαρμένων ἀγρῶν. Θαυμάζει ὄντως ὁ θεατὴς τὴν καλλιέργειαν ταύτην τοῦ τόπου καὶ λυπεῖται παραβάλλων ταύτην πρὸς τὴν γυμνότητα τῆς ἡμετέρας χώρας, ἔνθα ἡ γεωργία, ἡ πηγὴ αὕτη τῆς εὐημερίας παντὸς ἔθνους εἶναι τόσῳ παρημελημένη. Ὁ πλοῦτος καὶ ἡ δύναμις τῆς ἡμετέρας χώρας, μοὶ ἔλεγεν ὁ γάλλος συνοδοιπόρος μου, πηγάζουσιν ἐκ τῆς γεωργίας, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὁποίας εἰργάσθησαν καὶ ἐργάζονται ὄχι μόνον ὁ λαὸς, ἀλλὰ καὶ αἱ κυβερνήσεις παντοίας εὐκολίας καὶ μέσα χορηγοῦσαι τοῖς γεωργοῖς.

×

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐν Παρισίοις διαμονῆς ἀπορεῖς μὴ βλέπων ἔκτακόν τι ἐν τῇ πρωτευούσῃ ταύτῃ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου τῇ ὑπὸ πάντων θαυμαζομένῃ διά τε τὰ θέλγητρα καὶ τὰς διασκεδάσεις της· τοὐναντίον αἱ σχεδὸν ὁμοιόσχημοι ὑπερύψηλοι καὶ συνεχῶς ῥυπαραὶ οἰκίαι δὲν σοὶ προξενοῦσιν εὐχάριστον ἐντύπωσιν, πλὴν τοῦ χρόνου προϊόντος, ἀρχίζεις νὰ ἀνακαλύπτῃς τὰς ἀληθεῖς αὐτῆς καλλονὰς, θαυμάζων, κατ' ἀρχὰς μὲν τὰ πλούσια ἐκεῖνα μουσεῖα ἔνθα βλέπεις, ὅτι καλὸν παρήγαγεν ἡ τέχνη, εἶτα δὲ τὰ γραφικὰ περίχωρα τῆς πόλεως, τοὺς λαμπροὺς αὐτῶν καὶ χλοεροὺς παραδείσους, τὰ πυκνὰ δάση, τὰς πολυπληθεῖς τεχνιτὰς λίμνας καὶ τὰ κατὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ κομψότατα χωρία, ἔνθα κατὰ πᾶσαν κυριακὴν καὶ ἑορτὴν συρρέει ἀθρόος ὁ εὔθυμος λαὸς τῆς πρωτευούσης πίνων, ᾄδων καὶ ὀρχούμενος μέχρι βαθείας νυκτός. Θαυμασμοῦ ἄξιον εἶναι ἐπίσης τό τε μουσεῖον καὶ οἱ ῥωμαντικώτατοι κῆποι τῶν Βερσαλλιῶν, οὓς οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, ἰδίᾳ δὲ ὁ Λουδοβῖκος 14ος κατέστησαν ἀληθεῖς ἐπιγείους παραδείσους. Τὸ μουσεῖον τῶν Βερσαλλιῶν ὅπερ θεωρεῖται ἓν τῶν μεγίστων, ἂν οὐχὶ τὸ μέγιστον τοῦ κόσμου, περιέχει 2000 εἰκόνων. Ἐνεὸς ἵστασαι ἐνώπιον τῆς καταπληκτικῆς πολυτελείας καὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῶν Βερσαλλιῶν ἐπιχυθέντος χρυσοῦ, μετ' ἐκπλήξεως δὲ—καὶ ἀγανακτήσεως ἂν ἔχῃς δόσιν τινα σοσιαλισμοῦ—βλέπεις τὰ κατάχρυσα δωμάτια τῶν βασιλέων, καὶ τὴν πολυτελεστάτην Galerie des glaces, χρησιμεύουσαν ὡς αἴθουσαν χοροῦ ἐπὶ Λουδοβίκου 14ου, ἧς οἱ τοῖχοι κοσμοῦνται καθ' ὅλον τὸ ἀπέραντον αὐτῆς μῆκος διὰ παμμεγίστων κατόπτρων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀντανακλῶνται οἱ ἀπέναντι τῶν ἀνακτόρων κῆποι, λίμναι καὶ ἀνθῶνες. Θαυμάζεις μὲν καὶ καὶ ἐκπλήττεσαι διερχόμενος τὰ μετὰ μυθικῆς ὅλως πολυτελείας κεκοσμημένα ταῦτα ἀνάκτορα, τέρπεσαι βλέπων τὰς ὡραίας ἐκείνας καὶ πυκνὰς δενδροστοιχίας, ἀλλὰ μεγαλειτέραν αἰσθάνεσαι ἔκπληξιν, μανθάνων ὅτι διὰ τὴν συμπλήρωσιν μόνον καὶ διακόσμησιν τῶν ἀνακτόρων καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν κήπων, τῶν ἀνθώνων καὶ λιμνῶν, γενομένην πρὸς τέρψιν βασιλέων τινων καὶ τῶν ἑταίρων αὐτῶν, ἐδαπάνησεν ὁ Λουδοβῖκος 14ος 500 ἑκατομμύρια φράγκων, ἅτινα κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἀνταποκριτοῦ τῶν «Καιρῶν», περιγράφοντος τὴν ἐσχάτως ἐν Βερσαλλίαις γενομένην ἑορτὴν, ἀντιστοιχοῦσι πρὸς ἕνα δισεκατομμύριον καὶ πεντακόσια ἑκατομμύρια σημερινά!!! Ὑπὸ δικαίας δὲ καταλαμβάνεσαι ἀγανακτήσεως βλέπων τὰς ὁλοχρύσους ἁμάξας τῶν βασιλέων τούτων καὶ τὰ πολυτελῆ ἔλκυθρα τῶν ἑταίρων αὐτῶν. Διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ἁμάξης τοῦ 1ου Ναπολέοντος, ἐδαπανήθησαν ἓν ἑκατομμύριον φράγκων! Τῇ ἀληθείᾳ ἀπέναντι τοιαύτης ματαίας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ πρὸς τέρψιν ἀτόμων τινων γενομένης δαπάνης χρήματος, ὅπερ ἠδύνατο ἴσως νὰ χρησιμεύσῃ εἰς πλεῖστα ἄλλα κοινωφελῆ ἔργα, ἀναγκάζεσαι, ὅσῳ συντηρητικὸς καὶ ἂν ἦσαι, νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι δὲν ἔχουσι πάντοτε ἄδικον οἱ σοσιαλισταὶ, οὔτε ὁ φίλος ἡμῶν Γ.. ὁ πρὸ πολλοῦ ἐπὶ τοῦ σοσιαλιστικοῦ ζητήματος ἐνασχολούμενος καὶ οὐδὲν πρὸς μεγάλην αὐτοῦ λύπην κατορθώσας μέχρι σήμερον.

×

Πλεῖσται εἶναι αἱ θεατρικαὶ διασκεδάσεις τῆς πόλεως ἀριθμούσης περὶ τὰ 40 θέατρα καὶ ᾠδικὰ καφενεῖα. Πολυτελέστατον εἶναι τὸ θέατρον τοῦ μελοδράματος «Grand Opera» διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὁποίου ἐδαπανήθησαν περὶ τὰ 50 ἑκατομ. φράγκων. Θαυμάζεις τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ εἴσοδον καὶ τὰς καλλιτεχνικῶς κεκοσμημένας αἰθούσας, ἀλλὰ τὸ ὅλον τοῦ κτιρίου φαίνεται βαρύ πως, καὶ πλέον ἴσως τοῦ δέοντος πεποικιλμένον, ἂν δὲ μοὶ ἐπιτρέπετο νὰ ἐκφέρω γνώμην, οὐδέποτε θὰ παρέβαλλον αὐτὸ πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἀκαδημίαν, ἧς ἡ δαπάνη οὐδέποτε θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο, μόλην τὴν καλὴν διάθεσιν τῶν ἐκτελεστῶν τοῦ σχεδίου καὶ τῶν ἐπιστατῶν αὐτῆς. Ἐν τῷ θεάτρῳ τούτῳ διδάσκονται τὰ ἄριστα ἔργα τῶν κλασικῶν μουσικοδιδασκάλων. Ἀτυχῶς, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀπουσιάζουσιν εἰσέτι οἱ πρῶτοι ἀοιδοί, ηὐτύχησα ὅμως ν' ἀκούσω τὴν καλλικέλαδον Christwold, μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ χάριτος μέλψασαν εἰς τὸν Faust. Εἰς τὰ δευτερεύοντα θέατρα διδάσκονται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βωδεβίλλεια, ὀφφεμπαχιάδες καὶ κωμωδίαι. Ὁ Michel Strogoff τοῦ Βὲρν διδάσκεται ἐπὶ 340 ἡμέρας, ἐπὶ πλέον δὲ τῶν διακοσίων ἡ κωμῳδία τῶν Σαρδοῦ καὶ Nasau, δι' ἧς οἱ συγγραφεῖς πειρῶνται ν' ἀποδείξωσιν ὅτι τὸ διαζύγιον γίνεται εὐτυχίας μᾶλλον ἢ δυστυχίας ἀφορμὴ, τῆς γυναικὸς ἀφιεμένης ἐλευθέρας νὰ ζήσῃ ἢ οὐ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς μεθ' οὗ δύναται νὰ συμμορφωθῇ· οὕτω ἐν τῇ προκειμένῃ κωμῳδίᾳ ἡ σύζυγος ἀνδρὸς ὀλίγον περὶ αὐτῆς μεριμνῶντος, μὴ δυναμένη νὰ ζήσῃ εὐτυχὴς μετ' αὐτοῦ, λαμβάνει συνεντεύξεις μετά τινος φίλου, λυπεῖται δὲ καὶ ἀγωνιᾷ καὶ ἀποκαλεῖ ἑαυτὴν τὴν δυστυχεστάτην τῶν γυναικῶν, ὡς μὴ δυναμένη, ἕνεκα τοῦ νόμου νὰ διαζευχθῇ τὸν ἀνυπόφορον σύζυγον· ἐξάλλου δὲ ὑπὸ χαρᾶς μανθάνει ὅτι ἐψηφίσθη ὑπὸ τῆς βουλῆς ὁ περὶ διαζυγίου νόμος· τῆς χαρᾶς της ταύτης συμμερίζεται καὶ φίλη αὐτῆς χήρα, ἥτις λέγει ὅτι διὰ τοῦ διαζυγίου πολλοὶ σύζυγοι θὰ τεθῶσιν εἰς κυκλοφορίαν καὶ θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ κανένα. Νῦν δ' ὅτε οὐδὲν κώλυμα παρεμβάλλεται εἰς τὴν διάζευξιν ἡ σύζυγος ἀρχίζει νὰ διστάζῃ, καὶ μᾶλλον προσκολλᾶται πρὸς τὸν ἑαυτῆς σύζυγον ψυχρότερον φερομένη πρὸς τὸν ἐραστὴν, ὅστις βλέπων τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδιαφορίαν της ὁμολογεῖ ὅτι «Depuis qu'elle est à moi, elle est moins à moi que quand elle n'était pas à moi.

Ἀναντιρρήτως τὸ «Γαλλικὸν Θέατρον» εἶναι ἡ κορωνὶς τῶν θεάτρων τῶν Παρισίων. Ἐν τῷ θεάτρῳ τούτῳ τῷ πρὸ 200 ἐτῶν συστηθέντι γίνονται δεκτοὶ οἱ ἐν τῷ Ὠδείῳ ἀριστεύσαντες μαθηταὶ τῆς δραματικῆς τέχνης, διδάσκονται δὲ τὰ κλασσικώτατα ἔργα τῆς τε ἀρχαίας καὶ νεωτέρας ποιήσεως. Μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας διδάσκεται ἀπό τινος ὁ Οἰδίπους τοῦ Σοφοκλέους, κατὰ τὴν γενικῶς ἐπαινουμένην μετάφρασιν τοῦ Lacroix. Ἂν ὄχι ἐκ φιλομουσίας, ἐξ ἐθνικῆς ὅμως φιλαυτίας, ἔπρεπε πάντως νὰ ἴδω τὴν διδασκαλίαν τοῦ Οἰδίποδος. Τὸ ὡραῖον τοῦτο καὶ δραματικώτατον ἔργον συνεκίνησε μέχρι δακρύων τὸ ἀκροατήριον οὗ μέγα μέρος ἠγνόει, ἂν ὁ συγγραφεὺς εἶναι Ἕλλην ἢ Γάλλος ἂν ὀνομάζεται Σοφοκλῆς ἢ Ζολᾶς— Εἰρήσθω δ' ἐν παρόδῳ ὅτι γραῖά τις ὑπηρέτρια τοῦ θεάτρου, παραστᾶσα εἰς τὰς δοκιμὰς καὶ ἐξηγοῦσα εἰς ὅμιλλον ἀγγλίδων τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου, ἔλεγεν ὅτι εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα κομμάτια ποῦ εἶδε, καὶ ὑπέθετεν ὅτι θὰ τὸ ἔγραψεν ὁ Ζολᾶς.

Καὶ ἡ Ἰοκάστη καὶ ὁ Τειρεσίας, καὶ ὁ Κορυφαῖος ἐξετέλεσαν ἐπιτυχῶς τὰ μέρη αὐτῶν, ἄριστα δ' ἀπηγγέλθησαν, ὑπὸ πενθίμου μουσικῆς συνοδευόμενα, τὰ ἀθάνατα ἐκεῖνα μέρη τοῦ χοροῦ τὰ μέχρις οὐρανοῦ ἀνυψοῦντα τὴν ψυχὴν καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ποιητοῦ καταδεικνύοντα. Τὸν Οἰδίποδα ὑπεκρίθη ὁ διακεκριμένος ὑποκριτὴς Μουνὲ-Σουλλὺ, οὗτινος ἡ ὑποκριτικὴ τέχνη εἶναι ὄντως θαυμαστή. Τοιαύτην φυσικότητα ἀνέπτυξε καθ' ἣν στιγμὴν ζητεῖ τυφλὸς νὰ ἐναγκαλισθῇ διὰ τελευταίαν φορὰν τὰς θυγατέρας αὐτοῦ, τοιαύτην λύπην ἐξέφραζεν ἡ θρηνώδης φωνή του, ὥστε πολλοὶ συνεκινήθησαν μέχρι δακρύων, παταγώδη δὲ ἐπεσπάσατο τὰ χειροκροτήματα τοῦ ἀκροατηρίου ὅταν διὰ φωνῆς, ἄγριον ἐκφραζούσης ἀπελπισμὸν, ἐπρόφερε τὰς ἀπαισίας ἐκείνας λέξεις πεισθεὶς περὶ τῆς ἀνοσίου αὐτοῦ πράξεως.

»Helas tout s'occomplit, toute ma des- [tinée !
»Exécrable naissance, exécrable hymenée!
»Inceste et parracide !— Adieu donc !
[Je te vois
O lumières des cieux pour la dernière [fois.

Ἀλλ' ἂν ὁ Σουλλὺ διακρίνεται ὡς ἔξοχος τραγικὸς δὲν ὑστερεῖ αὐτοῦ ὁ Κοτελὲν ὡς κωμικός. Μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ λεπτότητος ὑπεδύθη οὗτος τὸ πρόσωπον τοῦ Σκαπίνου ἐν τῇ γνωστῇ κωμωδίᾳ τοῦ Μολιέρου «Αἱ πανουργίαι τοῦ Σκαπίνου.» Ἑκάστη του λέξις, ἕκαστος μομφασμὸς, ἑκάστη κίνησις προὐκάλει ἀκράτητον γέλωτα, ἦτο δ' ἀμίμητος ὅταν θεὶς ἐντὸς τοῦ σάκκου τὸν δυστυχῆ Γερόντην ἐράβδιζεν αὐτὸν ἀνηλεῶς προσποιούμενος ὅτι φιλονεικεῖ μετὰ τοῦ ξιφομάχου.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἐδιδάχθη ὁ «Ταρτοῦφος» καὶ ὁ «Φιλάργυρος». Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἶδον ἐν Ἀθήναις τὸν Ταρτοῦφον διδασκόμενον ὑπὸ τοῦ ὄντως εὐφυοῦς κωμικοῦ Ταβουλάρη, ὅστις κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν ὑπεκρίθη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας, ἀλλ' ὅταν εἶδον τίνι τρόπῳ ἐδίδαξεν αὐτὸν ὁ ἐπὶ λεπτότητι τέχνης διακρινόμενος κωμικὸς Σιλβὲν ἠνόησα ὁποία ἄβυσσος χωρίζει τὸν πρῶτον ἀπὸ τοῦ δευτέρου.

Δὲν ἔχω βεβαίως τὴν μωρὰν ἀξίωσιν νὰ συγκρίνω τὸν καλὸν ἡμῶν ἠθοποιὸν πρὸς τὸν ἐπὶ πολλὰ ἔτη διδαχθέντα καὶ διδάξαντα ὑποκριτὴν τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου, ἀλλὰ νομίζω ὅτι οἱ ὑποκριταί μας θὰ ὠφελοῦντο πολὺ, καὶ πολλὰς αὐτῶν ἐλλείψεις θὰ ἐδιώρθουν, ἂν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠδύναντο νὰ ἐπισκέπτωνται τὸ γαλλικὸν θέατρον, οὗτινος οἱ ὑποκριταὶ θεωροῦνται οἱ δοκιμώτατοι πάντων. Μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ χάριτος ἔπαιξεν ἐπίσης ἡ τὴν Δορίναν ὑποκριθεῖσα κ. Δινὰχ Φέλιξ, ἥτις διήγειρεν ἀκράτητον γέλωτα ὅταν εἰς τὰς προκλητικὰς ἐκείνας φράσεις τοῦ Ταρτούφου λέγοντος αὐτῇ «Couvrez ce sein que je ne saurai voir... et cela fait venir des coupables pensées» ἀποκρίνεται μετὰ πολλῆς ἀπαθείας καὶ εἰρωνείας,

Certes je ne sais quelle chaleur vous [monte
Mais à convoiter moi, je ne suis pas si [prompte.
Et je vous verrais nu du haut pres- [qu'en bas
Que toute votre peau ne me tenterait pas.

Καὶ τὰ μετριώτερα ἔργα ἀνυψοῦνται διδασκόμενα ὑπὸ τοσούτων ἠθοποιῶν, ἐν ὅλῳ δὲ τῷ μεγαλείῳ αὐτῶν ἀποκαλύπτονται τὰ τῶν κλασικῶν συγγραφέων. Ὁ τὸν Φιλάργυρον ὑποκριθεὶς Γκὸτ ἀνέπτυξεν ὅλην αὐτοῦ τὴν ὑποκριτικὴν τέχνην, καθ' ἣν στιγμὴν κλαίων καὶ ὀδυρόμενος διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν χρημάτων του ἀναφωνεῖ: O mon argent, on m'a privé dé mon argent, je ne puis vivre sans toi, je suis mort, je suis enterré. Παρατεταμένα χειροκροτήματα ἐκάλυψαν τοὺς τελευταίους του λόγους, ἀπαγγελθέντας μετὰ πάθους αἰσχροῦ τοκογλύφου στερουμένου τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ ἀργυρίου.

Νέαρχος

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν παρήγγειλε τοὺς ἐν Ἠπείρῳ καὶ Θεσσαλίᾳ Β. Ἐπιτρόπους, ὅπως καταρτίσαντες ὑποβάλωσιν αὐτῷ πίνακα, ἐμφαίνοντα τοὺς μετερχομένους ἐν ταῖς προσαρτηθείσαις ἐπαρχίαις τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἰατροῦ ἢ φαρμακοποιοῦ, καὶ ἀντίγραφα τῶν τίτλων, ἐφ' οἷς ἐπαγγέλλονται. Πρὸς δὲ ἐμφαίνοντα καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν φαρμακείων καὶ τὸν πληθυσμὸν τῶν πόλεων, κωμοπόλεων καὶ χωρίων.

— Μετατεθέντος εἰς Καρδίτζαν τοῦ διοικητοῦ τοῦ ἐν Τριπόλει ἑδρεύοντος 26 πεζικοῦ τάγματος ἀντισυνταγματάρχου κ. Λ. Ἀποστολίδου, διωρίσθη τοιοῦτος ὁ ἀντισυνταγματάρχης κ. Χρ. Κατσικογιάννης.

— Ἀνεκλήθη ἐκ Λαρίσσης ὁ μοίραρχος τῆς χωροφυλακῆς κ. Γ. Στεφάνου.

— Κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, συνέστησαν διὰ τὴν δευτέραν σύνοδον ε. ε. πέντε κακουργοδικεῖα, ὧν ἕδραι ὡρίσθησαν, τοῦ μὲν τακτικοῦ, τὸ Ναύπλιον, τῶν δ' ἐκτάκτων, ἡ Τρίπολις, αἱ Καλάμαι, ἡ Σπάρτη καὶ ἡ Κυπαρισσία, ἡμέρα δ' ἐνάρξεως αὐτῶν προσδιωρίσθη ἡ 17 ἐνεστῶτος μηνὸς Ὀκτωβρίου.

— Μετετέθη ἐκ Πατρῶν εἰς Λάρισσαν ὁ πρωτοδίκης κ. Νικολ. Καραστεργίου.

— Εἰρηνοδίκης Πειραιῶς διωρίσθη ὁ κ. Ν. Οἰκονομόπουλος.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ φίλος κ. Κωνσταντῖνος Ν. Ἀβέρωφ.

— Τὴν 1 Νοεμβρίου ἐνεργηθήσεται ἡ συμπληρωτικὴ ἐκλογὴ τῆς ἐπαρχίας Εὐρυτανίας.

— Ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως» ἐδημοσιεύθη Β. διάταγμα περὶ συντάξεως ἐκλογικῶν καταλόγων ἐν ταῖς προσαρτωμέναις ἐπαρχίαις.

— Ὁ φίλος δικηγόρος κ. Ἀριστομένης Σοφιανὸς ὑποστὰς χθὲς τὴν νενομισμένην διὰ τὴν θέσιν πρωτοδίκου ἐξέτασιν, ἐνεκρίθη παμψηφεί.

— Ἐν ταῖς φυλακαῖς Καλαμῶν ἦλθον εἰς λόγους οἱ κατάδικοι Ἠλ. Ἀλεβίζος καὶ Ἰω. Βενιέρης, ὅστις ἐφόνευσε δι' ἐγχειριδίου τὸν Ἀλεβίζον.

— Ληστρικὴ συμμορία, ἀπαρτιζομένη ἐξ ὀκτὼ προσώπων, εἰσελθοῦσα ἐν τῷ χωρίῳ Βασιλικὴ τῆς ἐπαρχίας Ναυπακτίας, ᾐχμαλώτισε κάτοικόν τινα τοῦ χωρίου τούτου, ἀφοῦ πρῶτον τῷ ἀφήρεσε 4,200 δραχμὰς εἰς μετρητὰ καὶ ἀργυρᾶ σκεύη.

— Ἀπὸ τῆς αὔριον Πέμπτης τὰ ἀτμόπλοια τῆς ἑλληνικῆς ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρίας θέλουσι προσεγγίζει εἰς Ἀλμυρὸν καὶ Βῶλον κατὰ πᾶσαν ἑβδομάδα.

— Ἐν Γαλατᾷ τοῦ Μεσολογγίου ἀνεφάνη ἡ νόσος εὐφλογία. Διετάχθησαν τὰ κατάλληλα μέτρα.

— Ἡ ἐν τῇ ἀγορᾷ Σύρου ἐμπορικὴ κίνησις ἐξακολουθεῖ.

— Κατέπλευσεν εἰς Σύρον τὸ ἀναμενόμενον ἐξ Ἀγγλίας τρίτον ἀτμόπλοιον τῆς ἑλληνικῆς ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρίας.

— Συνεπείᾳ τῆς ἐπισυμβάσης ἐν Μεσολογγίῳ θυέλλης κατέπεσεν ὁ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ κ. Ἀνδρ. Καρπούνη ἐκτεταμένος σταῦλος, ἐν ᾧ ἔμενον οἱ ἡμίονοι τῆς ἐκεῖ ἑδρευούσης πυροβολαρχίας· ἐκ τῆς πτώσεως ταύτης ἐφονεύθη εἷς ἡμίονος, καὶ ἐπληγώθη ἕτερος, ἐπίσης δὲ ἐπληγώθη ἐπικινδύνως καὶ εἷς πυροβολητής.

— Ἀναγινώσκομεν εἰς τὴν «Πατρίδα» Ἑρμουπόλεως. «Ἐν τῷ παρελθόντι ἡμῶν φύλλῳ ἐγράψαμεν περὶ τῆς ἐκτάκτου κινήσεως τῆς ἀγορᾶς τῆς πόλεώς μας κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας. Εἴχομεν δ' ἐν προγενεστέροις ἀριθμοῖς γράψει περὶ τῶν σπουδαίων ἐμπορικῶν πράξεων τῶν γενομένων κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας. Ἤδη, ὅπως εὐχαριστήσωμεν τὴν περιέργειαν τοῦ ἀναγνώστου, ἀναφέρωμεν ὅτι αἱ κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούλιον, Αὔγουστον καὶ Σεπτέμβριον εἰσπράξεις τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγομένων ἐμπορευμάτων ἀνῆλθον εἰς δρ. 116,677. Ἐκ τῶν εἰσπράξεων τούτων τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἐξάγεται ὅτι αἱ τελωνιακαὶ εἰσπράξεις ἐπὶ τῶν εἰσαχθέντων ἐν Ἑρμουπόλει ἐμπορευμάτων κατὰ τοὺς τρεῖς τούτους μῆνας ἀνῆλθον τὰς 850,000 δραχμὰς, κατὰ συνέπειαν δὲ εἰσήχθησαν ἐν Ἑρμουπόλει ἐμπορεύματα ἀξίας 10,000,000 δραχμῶν κατ' ἐλάχιστον ὅρον. Λαλοῦμεν περὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς εἰσαγωγῆς ἤτοι τῶν εἰσκομισθέντων εἰς τὴν ἀγορὰν ἐμπορευμάτων, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τῶν ἐν διαμετακομίσει εὑρισκομένων ὧν ἡ ἀξία εἶναι μεγίστη καὶ περὶ ὧν δὲν δυνάμεθα θετικῶς νὰ γράψωμεν, τὸ μὲν διότι πλεῖστα ἐμπορεύματα πωλούμενα εἰς διαμετακόμισιν ἐξάγονται εἰς τὸ ἐξωτερικὸν, ἄλλα μένουσιν ἐν τῇ διαμετακομίσει ἐπὶ τρίμηνον καὶ ἄλλα ἐναποτίθενται εἰς τὰς ἰδιωτικὰς τῶν ἐμπόρων ἀποθήκας οἷον σιτηρὰ, δέρματα ὑφάσματα καὶ ἄλλα.

Κύριε συντάκτα.

Χθὲς ἀνεχώρησεν ἐντεῦθεν διὰ τοῦ Αὐστριακοῦ, κατευθυνόμενος εἰς Ἀθήνας, ὁ διαβόητος πρόξενος κ. Πάνος Γουλιμῆς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἁπαξάπασα ἡ ἐνταῦθα προοδευτικὴ Ἑλληνικὴ κοινωνία, ἐλπίζουσα ὅτι ἀπηλλάγη αὐτοῦ διὰ παντὸς, ἀνέπεμψεν φωνὴν χαρᾶς. Ὁ κ. Γουλιμῆς ἀφέθη ν' ἀπέλθῃ ἀπαρατήρητος ἐν μέσῳ πανδήμου ἀποστροφῆς καὶ περιφρονήσεως. Παρῆλθε τὰς ὁδοὺς κρυπτόμενος ἐν μέσῳ τεσσάρων (καίτοι ἐκεῖνος ἐπεσκέφθη πολλοὺς εἰς τὰ μαγαζεῖα των) οἵτινες ἀποφασίσαντες νὰ τὸν συνοδεύσωσιν ἐφαίνοντο ἐν τούτοις προσπαθοῦντες νὰ διαφύγωσι τὰ βλέμματα τῶν συμπολιτῶν των, ὡς εἴτι ἐγκληματικὸν διέπραττον.

Καὶ ἡ ἀναχώρησις αὕτη, ὡς ὁ ὅλος βίος τοῦ κ. Γουλιμῆ, συνωδεύετο ὑπὸ ἐνεργειῶν παρεχουσῶν εἰκόνα τοῦ ποιοῦ αὐτοῦ. Ἀπὸ πρωΐας διεδόθη ἀνὰ τὴν πόλιν ὑπὸ τῶν δύο πρακτόρων του, ὅτι ὁ φίλος των Πρόξενος ἀπέρχεται ἐπ' ἀδείᾳ, μετὰ χειρῶν καὶ θυλακίων μεστῶν δώρων καὶ χρυσοῦ, προωρισμένων νὰ ματαιώσωσι τὰ ἀπηνῆ ἐξαγόμενα τῶν ἐνεργηθεισῶν κατ' αὐτοῦ ἀνακρίσεων ὑφ' ὧν ἀπεδείχθησαν ὡς ἀληθέστατα, καὶ ἐλαφρότεραι πολὺ τοῦ πραγματικοῦ, αἱ ἐν ἐφημερίσι καὶ τῷ φυλλαδίῳ «ὁ φωστὴρ »ἐν Προξένοις καὶ θησαυρὸς ἐν Πολίταις »Πάνος ὁ Γουλιμῆς» δημοσιευθεῖσαι ἐγκληματικαὶ πράξεις του, αἱ ὁποῖαι εἰσὶν, οἱονεί τε ὑπόδειγμα τῆς ὅλης ἐνταῦθα ὑπηρεσίας αὐτοῦ, καὶ αἱ ὀλίγαι γενικώτερον γνωσταὶ, διότι πρὸς ἐξιστόρησιν πασῶν θὰ ἐχρειάζοντο ὁλόκληροι χιλιοσέλιδοι τόμοι. Πολλὰ ὁ κ. Γουλιμῆς ἐζήμεσε καὶ κατὰ τοῦ ἀκεραίου Προξένου κ. Σκοτίδου, ἅμα ὡς ἔμαθεν, ὃ ἐγίνωσκεν ἤδη, ὅτι ἐξεπλήρωσεν τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως τὴν ἐντολήν του. Τὰ ὀνόματα τῶν κ. κ. Παπαμιχαλοπούλου, Κοντοσταύλου, Καλίνσκη, κυρίου ὑποδιευθυντοῦ τραπέζης κτλ. ἀνεφέροντο εἰς τὰ καπηλεῖα πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι, διὰ τῶν ἰσχυρῶν προσώπων εἰς ἃ ἀνήκουσιν ἤθελεν οὐ μόνον ἀποφύγει πᾶσαν τιμωρίαν ὁ κ. Γουλιμῆς ἀλλ' ἐπανέλθῃ ἐνταῦθα ἰσχυρότερος, ἵνα ἐπιβουλευθεὶς ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς τιμῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν μὴ ἀποκρυψάντων τὰς πράξεις του πολιτῶν. Ὁ σκοπὸς τῶν διαδόσεων ἦτο πρόδηλος, ἐξ ἑνὸς ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ ὁ κ. Γουλιμῆς, ἐξ ἑτέρου περιεφέρετο σὺν

— Αἵ! καὶ μέσα, τίποτε; Καὶ τί ἔγιναν τ' ἀσημικά;

— Τ' ἀσημικά! ὑπέλαβεν ὁ ἐπίσκοπος· ἅ! δι' αὐτὰ ἀνησυχεῖς; Τ' ἀσημικὰ δὲν εἰξεύρω ποῦ εὑρίσκονται

— Ὢ, κακὸ τὤπαθα! πᾶν! τἄκλεψαν! ἐκεῖνος ὁ χθεσινὸ βράδυνος τἄκλεψε!

Ἐν ἀκαρεῖ, ἔτρεξεν ἡ κυρὰ Δοξαστὴ δι' ὅλης τῆς γεροντικῆς ὠκυποδίας της εἰς τὸ προσευχητήριον, εἰσέβη εἰς τὴν παστάδα ὅπου ἡ κλίνη, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν ἐπίσκοπον. Οὗτος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτον ἐσκυμμένος καὶ παρετήρει στενάζων καλόν τι ἄνθος, συντριβὲν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἐπιπεσούσης καλάθου. Ἀνωρθώθη λοιπὸν ὁ σεβάσμιος ἄνθρωπος ἐκ τῶν φωνῶν τῆς κυρᾶς Δοξαστῆς.

— Ἔφυγε, ἔφυγε, δεσπότη μου, ὁ ἄνθρωπος! Πᾶν τ' ἀσημικά! Βέβαια τἄκλεψε! πᾶν τ' ἀσημικά!

Ἐνῷ δ' ἔβαλλε τὰς ἐπιφωνήσεις ταύτας, τὰ βλέμματά της ἐστρέφοντο πρὸς μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ κήπου, ὅπου ἐφαίνοντο ἴχνη ἐφόδου. Ἦτον ὀλίγον τι κρημνισμένον τοῦ τοίχου τὸ ἐπίσαγμα.

— Νά! κύτταξε' ἀπ' ἐκεῖ ἔφυγε. Ἀνέβη, κ' ἔπειτα ἐπήδησεν εἰς τὸν δρόμο τὸν στενό. Εἶδες, τὸν ἀθεόφοβο! Ἐπῆρε τ' ἀσημικά μας κ' ἔφυγε!

Ὁ ἐπίσκοπος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπῶν· ἔπειτα ἤγειρε σοβαρῶς τὰ ὄμματα, καὶ εἶπε πρὸς τὴν κυρὰ Δοξαστὴν ἐν πρᾳότητι· — Ἀλλὰ πρῶτον μὲν νὰ ἰδοῦμεν, ἰδικά μας ἦσαν αὐτὰ τ' ἀσημικά;

Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἔμεινε μὲ στόμα κεχηνός.

— Αὐτὰ τ' ἀσημικὰ, κυρὰ Δοξαστὴ, προσέθεσε μετά τινα σιγὴν ὁ ἐπίσκοπος, ἐγὼ ἔκαμνα κακὰ νὰ τὰ κρατῶ τόσον καιρόν. Ἦταν πρᾶγμα τῶν πτωχῶν· καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τί ἦτον; Πτωχὸς, βέβαια.

— Ὁ Χριστὸς κ' ἡ Παναγία! ὑπέλαβεν ἡ κυρὰ Δοξαστή. Καὶ μὴ γὰρ ἦταν δι' ἐμὲ ἢ διὰ τὴν κυρά; Δι' ὑμᾶς εἶνε ἀδιάφορο. Εἶνε διὰ τὸ Μέγεθός σου, δεσπότη μου, ὅπου δὲν θὰ ἔχῃς τώρα μὲ τί νὰ τρῶς τὸ φαγί σου.

Ὁ ἐπίσκοπος ἐστράφη καὶ τὴν εἶδεν ἀπόρως πως. — Πά! καὶ μήπως δὲν ἔχει χουλιάρια καὶ περόνια ἀπὸ κασσίτερον;

Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἀνέστειλε τοὺς ὤμους. — Ἔχει' δὲν σᾶς λέγω πῶς δεν ἔχει' μὲ τὴν διαφορὰ πῶς ἐκεῖνα ἔχουν μίαν ὀσμή.

— Τότε λοιπὸν, ἂς ἦναι ἀπὸ σίδηρον.

Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἔκαμε τινα μορφασμὸν ἐκφραστικὸν διὰ τοῦ στόματος· — Καὶ τὸ σίδερο ἔχει πάντοτε μία κάποια γεῦσι.

— Ἂς ἦναι, τέλος πάντων, ἀπὸ ξύλον, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος.

Μετά τινας στιγμὰς, ὁ Θεοδώρητος προεγευμάτιζεν εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν, ὅπου εἶχε παρακαθήσει ὁ Αγιάννης τὴν ἑσπέραν τῆς χθές· ἔλεγε δ' εὐθύμως πρὸς τὴν ἀδελφήν του, ἥτις ἔμεινε σιωπηλὴ, καὶ πρὸς τὴν κυρὰ Δοξαστὴν, ἥτις δὲν ἔπαυεν ὑπογογγύζουσα, νὰ παρατηρήσωσιν, ὅτι οὐδὲ ξυλίνου χουλιαρίου ἢ περονίου ὑπῆρχε χρεία, ὅπως ἐμβάψῃ τις τὸ ψωμί του εἰς χυμὸν γάλακτος

— Εὔμορφη κατάστασι! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρὰ Δοξαστὴ, ἀναχωροῦσα καὶ ἐρχομένη· νὰ δέχεσαι εἰς τὸ σπῆτί σου ἕνα τέτοιον ἄνθρωπο! καὶ νὰ τὸν βάλλῃς νὰ κοιμᾶται καὶ εἰς τὸ πλάγι σου! Καὶ πάλιν ἂς ἔχῃ δόξα ὁ Θεὸς ὅπου τοῦ ἦλθε μόνον νὰ κλέψῃ! Ἀμ' ἄν... Θεέ μου! μόνο τὸ συλλογοῦμαι, καὶ ἀνατριχιάζει ὅλο μου τὸ κορμί.

Ἐνῷ ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐκινοῦντο νὰ ἐγερθῶσιν ἀπὸ τῆς τραπέζης, ἐκρούσθη ἔξωθεν ἡ θύρα των.

— Ὀρίσατε, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη, καὶ εἰς τὸ κατώφλιόν της παρουσιάσθη ὁρμητικῶς παράδοξον πλῆθος ἀνθρώπων. Τρεῖς ἄνδρες ἐκράτουν ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἄλλον τινά. Οἱ τρεῖς ἦσαν χωροφύλακες· ὁ ἄλλος, ἦτον ὁ Γιάννης Ἀγιάννης.

Εἰσῆλθεν εἷς ἐνωμοτάρχης τῆς χωροφυλακῆς, ὅστις ἐφαίνετο ἄγων τοὺς λοιποὺς, καὶ πλησιάσας πρὸς τὸν ἐπίσκοπον, καὶ χαιρετίσας αὐτὸν στρατιωτικῶς, — Δεσπότη μου εἶπε...

Ἀκούσας τὴν λέξιν ταύτην ὁ Ἀγιάννης, ὅστις ἐφαίνετο περίσκεπτος καὶ καταβεβλημένος, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐψιθύρισεν ἀπόρως πως, — Δεσπότη τὸν λέγει! Δὲν ἦταν λοιπὸν ἁπλὸς ἕνας παπᾶς!...

— Σιωπή! εἶπεν ὁ χωροφύλαξ Εἶνε τὸ Μέγεθός του, ὁ ἐπίσκοπος.

Ἐν τούτοις εἶχε σπεύσει πρὸς αὐτὸν ὁ Θεοδώρητος, ὅσον τάχιστα τὸν ἐπέτρεπον τὰ γηρατεῖα, καὶ — Ἆ! καλῶς ὥρισες! ἀνέκραξεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Ἀγιάννην. Χαίρω ὅπου ἦλθες. Αἵ, καλά! σὲ εἶχα δόσει καὶ τὰ δύο κηροπήγια· διατί δὲν τὰ 'πῆρες ὁμοῦ μὲ τὰ χουλιαροπέρονά σου, ἐνῷ εἶνε καὶ αὐτὰ ἀργυρᾶ, καὶ ἠμποροῦσες ἀπὸ τὴν πώλησιν των νὰ λάβῃς διακόσια φράγκα;

Ὁ Ἀγιάννης ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠτένισε πρὸς τὸν σεβάσμιον ἐπίσκοπον, ὡς ἀνθρωπίνη γλῶσσα νὰ ἐκφράσῃ ἀδυνατεῖ.

— Τῳόντι λοιπὸν, Δεσπότη μου, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης τῆς χωροφυλακῆς, δὲν μᾶς ἔλεγε ψεύματα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Τὸν ἀπηντήσαμεν καθ' ὁδόν. Ἐπεριπάτει μ' ἕνα τρόπο, 'σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ φύγῃ. Τοῦ εἴπαμεν νὰ σταθῇ, διὰ νὰ ἐξετάσωμεν τί 'κρατοῦσε. Εἶχε αὐτὰ τ' ἀσημικά...

— Καὶ σᾶς εἶπε, βέβαια, ὑπέλαβεν ὁ ἐπίσκοπος διακόψας τὸν λόγον τοῦ ἐνωμοτάρχου, ὅτι τὰ ἔδωσεν εἰς αὐτὸν ἕνας γέρων ἱερεὺς, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν ἐπέρασε τὴν νύκτα; Ἐννοῶ ὅλην τὴν ὑπόθεσιν. Δὲν τὸν ἐπιστεύσετε, καὶ τὸν ἐφέρετε διὰ νὰ πληροφορηθῆτε. Ἔγινε λάθος.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ ἐνωμοτάρχης, εἰμποροῦμε νὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ 'παγαίνῃ;

— Βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ ἐπίσκοπος· νὰ τὸν ἀφήσετε.

Οἱ χωροφύλακες ἀφῆκαν ἐλεύθερον τὸν Ἀγιάννην· — Μωρὲ, 's τ' ἀλήθεια μ' ἀφίνουν; εἶπεν οὗτος ἀνάρθρῳ φωνῇ, ὡς ὀνειρώττων.

— Ναὶ, σὲ ἀφίνουν, δὲν ἤκουσες; ἀπήντησεν εἷς τῶν χωροφυλάκων.

— Στάσου, φίλε μου, περίμενε, ὑπέλαβεν ὁ ἐπίσκοπος, νὰ λάβῃς καὶ τὰ κανδηλέριά σου.

Καὶ πορευθεὶς πρὸς τὴν ἑστίαν, ἔλαβε τὰ δύο ἀργυρᾶ κηροπήγια καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸν Ἀγιάννην. Αἱ δύο γυναῖκες ἐκεῖ ἔβλεπον μὴ προφέρουσαι λέξιν, μὴ τολμῶσαι οὔτε κίνημα δυνάμενον νὰ διαταράξῃ τὸν ἐπίσκοπον. Ὁ Ἀγιάννης ἔτρεμεν ὅλος. Ἔλαβε τὰ δύο κηροπήγια ὡς μηχανὴ μὴ αἰσθανόμενος τί ἔπραττε.